

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๘)

พ.ศ. ๒๕๒๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

เป็นปีที่ ๓๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๕ แห่งพระ
ธรรมนูญศาลยุติธรรม และให้ใช้ความต่อไปแทน

“ถ้าท้องที่อำเภอใดยังไม่มีศาลแขวง เมื่อเห็นเป็นการสมควร
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจสั่งให้ผู้พิพากษานายหนึ่งหรือ
หลายนายของศาลจังหวัดไปนั่งเป็นศาล ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่งในท้องที่
อำเภอนั้น เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีที่เกิดขึ้นในท้องที่อำเภอดังกล่าวและ
อำเภอใกล้เคียงที่ยังไม่มีศาลแขวงเป็นการชั่วคราว ซึ่งมีขณะนั้นคดียอม
ตกอยู่ในอำนาจของศาลแขวงหรือศาลจังหวัด”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ดินสุตานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่บทบัญญัติแห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรมที่ใช้อยู่ในปัจจุบันได้ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมไว้จำกัดแต่เฉพาะที่จะสั่งให้ผู้พิพากษาของศาลจังหวัดไปนั่งเป็นศาล ณ ที่ว่าการอำเภอแห่งท้องที่ เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีที่เกิดขึ้นในท้องที่อำเภอนั้นชั่วคราว ทำให้เกิดความขัดข้องในด้านอาคารสถานที่และไม่สามารถอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนได้อย่างเต็มที่สมตามความมุ่งหมาย สมควรแก้ไขให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจสั่งให้ผู้พิพากษาของศาลจังหวัดไปนั่งเป็นศาล ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่งนอกจากที่ว่าการอำเภอแห่งท้องที่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีเป็นการชั่วคราวได้ด้วย และให้มีอำนาจกำหนดให้ศาลดังกล่าวมีเขตอำนาจในท้องที่อำเภออื่นที่อยู่ใกล้เคียงด้วย อันจะเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในการติดต่อกับศาล จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้